

В університеті презентували проєкт нового Кримінального кодексу України

В контексті європейської інтеграції нашої держави провідні українські правники взялися за розробку нового Кримінального кодексу, який відповідав би високим вимогам законодавства ЄС. Розробники проєкту нового ККУ презентували його у ЛьвДУВС та поспілкувалися із вихованцями університету. Розповідаємо, як це було.

До вишу завітали представники Робочої групи з питань розвитку кримінального права Комісії з питань правової реформи Юрій Баулін, Юрій Пономаренко, Інна Вишнеvsька та Микола Хавронюк. Вони ознайомили присутніх із запланованими змінами.

«Цей проєкт концептуально та змістовно інший, адже ми змінили структуру та термінологію, – наголосив Голова Робочої групи Юрій Баулін. – Це означає, що всі публічні правопорушення отримують чітку, вичерпну, послідовну та багаторівневу класифікацію. Новий кодекс буде повністю звільнений від декларативних положень, невластивих сучасному кримінальному праву».

Він також відзначив, що новий Кримінальний кодекс буде склада-

тися з одинадцяти книг та поділятися на дві частини – загальну та особливу. У його проєкті йдеться зокрема про кримінально-правові засоби та їхнє застосування, визначення правопорушень проти громадян, економіки, суспільства, держави, правосуддя та багато іншого.

«Обравши європейський напрямок інтеграції, Україна одночасно зобов'язалася дотримуватися високих стандартів та вимог до якості

свого законодавства. Чинний Кримінальний кодекс України не є винятком. Тож відповідно до Указу Президента України у 2019-му році було створено Комісію з питань правової реформи. Її частиною стала Робоча група з питань розвитку кримінального права, до складу якої увійшли

одні з кращих представників провідних юридичних шкіл України», – відзначив Юрій Пономаренко, учасник групи розробників.

Він також додав, що потреба реформування кримінального законодавства нашої держави обумовлена низкою причин. «За роки чинності старого ККУ його принципові положення були зруйновані несистемними і часто необґрунтованими змінами, а чинні закони про відповідальність за публічні правопорушення не повною мірою відповідали міжнародно-правовим зобов'язанням України», – зауважив науковець.

Наприкінці зустрічі гості університету відзначили, що робота над проєктом нового Кримінального кодексу України активно продовжується.

Ознайомитися із текстом кодексу можна за QR-кодом.

Марта Петрів,
світлина авторки

ДОБРІ СПРАВИ

Від початку повномасштабної війни в Україні представники Львівського державного університету внутрішніх справ усіляко допомагають нашим воїнам, аби зробити власний внесок у спільну перемогу над агресором.

Колектив ЛьвДУВС продовжує підтримувати українських захисників

Цього разу працівники та вихованці вишу зібрали кошти для придбання портативного джерела живлення – мініелектростанції. Вона забезпечуватиме наших захисникам безперебійну подачу енергії на фронті.

Окрім техніки, волонтери університету регулярно передають амуніцію, ліки, їжу та одяг для військовослужбовців, а також дбають про тимчасово переміщених осіб.

Нагадуємо, що нещодавно вихованці ЛьвДУВС укотре долучилися до благодійного ярмарку. Тоді завдяки небадьдужим вдалося зібрати понад 30 тисяч гривень на потреби українських воїнів.

Марія-Катерина Винарчик

У ЛьвДУВС відбулася зустріч курсантів з професором Стенфордського університету

Джефрі Клек прочитав для здобувачів лекцію про інновації у сфері безпеки. Спілкуючись з молоддю, представник американського вишу розповів про важливість кібербезпеки, використання безпілотних дронів на полі бою та особливості роботи зі штучним інтелектом.

Він також поділився інформацією про девайси, що допомагають слідкувати за фізичним станом особи.

Тема зустрічі неабияк зацікавила здобувачів, спонукала до жвавої дискусії та викликала чимало за-

питань до американського фахівця.

Представник Стенфордського університету пообіцяв курсантам, що невдовзі у них буде можливість поспілкуватися знову.

Джефрі Клек також зустрівся із проректором ЛьвДУВС Василем Франчуком, аби обговорити питання потенційного співробітництва між закладами вищої освіти.

Джефрі Клек працює професором Інституту управління Стенфордського університету та має семирічний досвід роботи в департаменті захисту Міністерства оборони США.

Відділ зв'язків із громадськістю ЛьвДУВС, світлина Галини Лемішко

Відділ зв'язків із громадськістю ЛьвДУВС, світлина Галини Лемішко

Відділ зв'язків із громадськістю ЛьвДУВС, світлина Галини Лемішко

Спортсмени ЛьвДУВС вибороли призові місця на змаганнях з військового багатоборства та поліатлону

Представники університету взяли участь у змаганнях з поліатлону та військового багатоборства. Захід проходив у рамках «Динаміади-2022» Львівської обласної організації ФСТ «Динамо» України.

У військовому багатоборстві представники університету здобули друге місце. У цій дисципліні чудові результати продемонстрував курсант Артур Ломак, який посів першу

сходинку. На змаганнях з поліатлону в особистій першості відзначилися Владислав Вознякевич, що здобув друге місце у 1-й віковій категорії, та Михайло Голодівський, який

отримав «срібло» у 4-й віковій категорії.

Учасниками події стали курсанти ЛьвДУВС Василь Славитяк, Станіслав Павленко, Артур Ломак, Олександр Мельниченко, Владислав Вознякевич, Микита Брусенцов та Олександр Кужелевич. На змаганнях університет також представляли викладач кафедри спеціальної фізичної підготовки факультету № 2 Тарас Мороз, викладач кафедри тактико-спеціальної підготовки факультету № 3 Михайло Голодівський та магістрант університету Данило Вишинський.

Відділ зв'язків із громадськістю ЛьвДУВС

У нашому виші працює чимало талановитих викладачів. Не один рік поспіль вони самовіддано виховують нове покоління українських фахівців – правоохоронців, юристів, психологів, менеджерів і фінансистів, спеціалістів із IT-технологій. Ми продовжуємо знайомити читачів газети «Мій ЛьвДУВС» із наставниками університетської молоді. Цього разу гостем рубрики «Твій викладач» став Назарій Туз, доцент кафедри тактико-спеціальної підготовки факультету № 3.

– Для початку – трохи вашої біографії. Зараз ви викладаєте у ЛьвДУВС, займаєтеся тактичною підготовкою вихованців університету. А ким ви були до своєї викладацької діяльності?

– Раніше я працював у практичному підрозділі на посаді інспектора відділу громадської безпеки Львівського міського управління. У 2012-му році з'явилася можливість попрацювати у ЛьвДУВС на посаді викладача циклу загально-правових дисциплін на курсах первинної професійної підготовки. 2016-го мене призначили викладачем кафедри тактико-спеціальної підготовки – відтоді пройшов шлях від викладача до доцента цієї кафедри та захистив дисертацію.

Крім того, у 2015–2018 роках мав нагоду працювати інструктором програми ІСІТАР від Міністерства юстиції США, а також залучався до діяльності підрозділів Національної поліції України.

– Ви навчалися у нашому університеті?

– Так, але перші два роки я був студентом юридичного факультету (сьогодні – Інститут права). Пізніше став курсантом факультету № 2, де з'явилася можливість втілити свою дитячу мрію – працювати у правоохоронних органах. У 2012-му році здобув ступінь магістра у нашому університеті за спеціальністю «Правознавство».

Курсантське життя виявилось для мене дуже цікавим, гармонійним, доволі насиченим різними подіями і водночас специфічним щодо процесу виконання поставлених завдань.

– Довго звалили до нового напрямку навчання? Адже до того ви мали цивільну спеціальність.

– Я швидко адаптувався. Буквально за місяць мені вдалося зрозуміти специфіку курсантського життя, бо допоміг тодішній курсовий офіцер Роман Сушко. Він і досі працює у ЛьвДУВС на посаді

завідувача відділення соціально-гуманітарної роботи. Вдячний, що він тоді взявся все показувати та пояснювати, допоміг мені легко адаптуватися до реалій та специфіки виконання професійних завдань курсанта.

– Як охарактеризуєте першо-

ВИКЛАДАЧ ЛЬВДУВС НАЗАРІЙ ТУЗ:

«Дивуюся, коли мене називають популярним»

курсників, які приходять навчатися у ЛьвДУВС, аби стати поліцейськими? Скільки часу їм потрібно, щоб звикнути до нових умов життя?

– У багатьох першкурсників складається шаблонне уявлення щодо професії поліцейського – на основі того, що вони бачили у популярних фільмах, соціальних мережах, читали у художніх книжках. Насправді ж, коли ці молоді люди потрапляють до нас на навчання, виявляється, що реальність трохи інша, ніж вони уявляли, а до курсантів доволі висо-

кі вимоги та очікування.

Заходи безпеки під час поводження зі зброєю, елементи тактики, знання законодавчих аспектів – все це досить складні для них речі, адже буквально ще вчора вони були дітьми, звиклими до комфорту. Вони потрапляють у нові умови, де є чіткі встановлені правила й заборони.

За моїми спостереженнями, кожному курсантові потрібно щонайменше пів року, щоб адаптуватися до нового життя, стати відповідальнішим. Пізніше,

на старших курсах, вони вже є впевненими молодими правоохоронцями, які мислять зріло, розуміють специфіку роботи поліцейського. Відповідно намагаються опанувати конкретні спеціальні дисципліни, які обов'язково знадобляться їм під час виконання службово-бойових завдань.

– Чи можна викладачеві дружити зі своїми вихованцями?

– Завдання курсанта та студента – максимально швидко і комплексно опанувати знання, які допоможуть у майбутньому. Завдання викладача – допомогти вихованцю їх засвоїти. Елемент дружби важливий, але без субординації курсант не матиме поваги до тебе.

– Ви на роботі й у житті – це різні люди?

– Однозначно. Навіть сказав би, що кардинально різні. Я свідомий того, що якщо ставитися до курсантів занадто добре, вони будуть сприймати тебе виключно як друга, а не як викладача. Не матимуть бажання вчитися. Тож на роботі я трохи суворіший, ніж у житті.

– Хто мотивує вас до викладацької діяльності?

– Насамперед моя сім'я. Розу-

міння та підтримка рідних допомагає повноцінно реалізуватися як науковець у межах правоохоронної діяльності. Вагому роль відіграє колектив кафедри, на якій я працюю, також любов до моєї професії. Окрім того, розумію, що своєю викладацькою діяльністю я можу зробити певний внесок в усвідомлення правильності вибору фаху для молодих людей, допомогти їм.

– Як ви відпочиваєте?

– Люблю дивитися детективні фільми. Наприклад, «Вбивство у східному експресі» – радив би його переглянути курсантам. Там дуже добре та реалістично зображають методику розслідування вбивства.

– Маєте улюблений афоризм?

– «Не помиляється той, хто нічого не робить».

– Як викладачеві досягти такого рівня популярності серед вихованців, як у вас?

– Я дуже дивуюся, коли мене називають популярним. Просто намагаюся старанно виконувати свою роботу. Викладаю навчальні дисципліни так, щоб курсантам було цікаво й вони з радістю приходили на заняття. Приділяю багато часу реалізації практичної складової у поєднанні з теорією.

Розмовляв Максим Чухліб

5 книг української незалежності, які варто прочитати

У країна може похвалитися не лише багатою класичною літературою, а й великою кількістю сучасних авторів, чії твори з'явилися за часів новітньої української незалежності. Забужко, Жадан, Матіос – напевно, кожен бачив ці прізвища на полицях книгарень. Редакція газети «Мій ЛьвДУВС» підготувала для вас перелік із п'яти найкращих, на нашу думку, сучасних українських романів.

Марія Матіос – «Солодка Даруся» (2004)

Невеликий за обсягом, але насичений за наповненням роман. Книга оповідає історію душевнохворої Дарусі, життя якої надламала радянська влада. Читач дізнається про це через нестандартний прийом оповіді, що поступово розкриває загадкові подробиці життя Дарусі та обставини, у яких опинилася головна героїня.

У «драмі на три життя» – історія української Буковини, що пережила не одну окупацію; побут та ментальність селян, які навіть після Другої світової війни залишаються відданими традиціям; людська гріховність; тяжка доля українців. Останнє авторка подає не так, як звикли читачі, знайомі зі шкільною програмою української літератури – поламане імперіалізм життя письменниці описує через новітню модерністську призму.

«Солодку Дарусю» Марії Матіос удостоїли Шевченківської премії – найвищої нагороди, яку може здобути український культурний діяч.

Сергій Жадан – «Ворошиловград» (2010)

Якщо ви ще не читали Жадана – українського поета, прозаїка й рок-музиканта – то почніть із чи не найголовнішого його твору. «Ворошиловград» рефлексує над звичаями пострадянської України через, здавалось би, просту історію про рейдерське захоплення бензоколонки. Події відбуваються на Сході України, однак після прочитання роману стає неважливо, де перебувають головні герої – на Луганщині чи десь на Галичині. Виявляється, що у кожного жителя пострадянської України є свій «маленький Ворошиловград».

Коли роман Жадана побачив світ, письменник зіштовхнувся із цензурою. За вказівками влади презентації «Ворошиловграду» на Донбасі зривалися, однак книгу таки вдалося представити жителям Сходу. Пізніше роман став українською книгою року за версією ВВС та найкращим художнім твором за десять років існування конкурсу.

У 2018-му році відбулася прем'єра фільму «Дике поле», знятого за мотивами книги Жадана. Назву змінили, щоб не асоціювалася із радянщиною, однак головний сенс, який письменник вклав у роман, зберегли. Радимо спершу прочитати книгу, а потім переглянути фільм.

Оксана Забужко – «Музей покинутих секретів» (2009)

Великий монолітний роман, що розповідає про історію трьох поколінь українців, пошуки втраченої ідентичності, кохання і смерть. Це чимала родинна сага, що об'єднує минуле й теперішнє. Адже в основі твору – історія журналістки Дарини Гоцинської, яка знаходить фотокартку вояків УПА із таємничою жінкою. Про обставини її загадкової загибелі Дарина прагне зняти документальний фільм,

і згодом знайомиться із Адріяном, нащадком тієї самої пані.

Кажуть, що твори Забужко надзвичайно важкі для непідготовленого читача. Частково це правда, адже письменниця має специфічний авторський стиль, неможливий без довгих речень, складних синтаксичних конструкцій, слів-новотворів тощо. Однак «в'їхавши» у будь-який роман Оксани Забужко, відволіктися від читання вже дуже важко.

Твір широковідомий за кордоном і отримав не одну європейську премію.

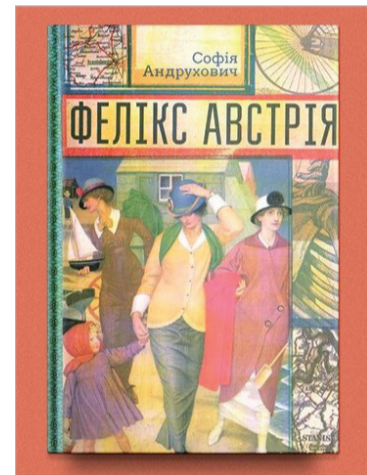
Крім того, «Музей покинутих секретів» називають однією з найголовніших книг української незалежності.

Софія Андрухович – «Фелікс Австрія» (2014)

«Фелікс Австрія» – другий і найвідоміший роман письменниці Софії Андрухович. Розповідь у книзі ведеться від імені дівчини Стефи, яка живе на початку ХХ століття в австрійському Станіславі (зараз – Івано-Франківськ, рідне місто авторки та її батька, класика сучасної української літератури Юрія Андруховича).

Стефа – сирота, служниця у домі доктора Ангера, а згодом – його доньки, польки Аделі, яка стає особливою людиною в житті Стефи. Легкий для читання, роман «Фелікс Австрія» зображає життя підавстрійської Галичини через цікаву, водночас комедійну й драматичну оповідь.

Роман є справжнім бестселером в Україні. Його переклали німецькою, польською, чеською, угорською, хорватською, французькою мовами. Крім того, книжка стала лауреатом багатьох українських та закордонних премій – у 2014-му Книгою року ВВС, а також отримала премію імені Джозефа Конрада-Коженьовського (Польща – Україна). У 2020-му році роман екранізували під назвою «Віддана».

Ліна Костенко – «Записки українського самашедшого» (2010)

Перший прозовий твір живого класика української поезії та перша книга, написана Ліною Костенко за довгий період – 20 років. Від імені 35-річного програміста літературка показує життя українського суспільства від часів Кучми до Помаранчевої революції.

Головний герой познайомився зі своєю майбутньою дружиною ще під час Революції на граніті. Його батько – відомий перекладач, шістдесятник, що має нову молоду дружину та сина-інтроверта на прізвище Тінейджер. Дружина головного героя – філологиня, дослідниця творчості Гоголя. Син навчається в школі й товаришує з сусідом Борькою, дитиною «нового українця».

Протягом сюжету головний герой веде так звані «Записки», занотовуючи дані про катастрофи, замаху, вбивства та скандали, про які дізнається з новин.

«Записки українського самашедшого» – це велика рефлексія на українську дійсність від людини, яка прагне змін та української України. Роман часто критикували, однак він став мегапопулярним та поширився накладом більше, ніж 100 тисяч примірників.

Максим Чухліб